ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 13ης Οκτωβρίου 2011 *

Στην υπόθεση C-139/10,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) με απόφαση της 12ης Μαρτίου 2010, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Μαρτίου 2010, στο πλαίσιο της δίκης

Prism Investments BV

κατά

Jaap Anne van der Meer, υπό την ιδιότητά του ως συνδίκου πτωχεύσεως της Arilco Holland BV,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, K. Schiemann, L. Bay Larsen, C. Toader (εισηγήτρια) και E. Jarašiūnas, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Φεβρουαρίου 2011,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο J.-A. van der Meer, υπό την ιδιότητά του ως συνδίκου πτωχεύσεως της Arilco Holland BV, εκπροσωπούμενος από τον J. A. M. A. Sluysmans, advocaat,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. M. Wissels, B. Koopman και M. Noort,

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J.-C. Halleux,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze και την J. Kemper,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A. Falk και K. Petkovska,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον L. Seeboruth,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Wilderspin και R. Troosters,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουνίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 45 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Prism Investments BV (στο εξής: Prism Investments), εταιρίας ολλανδικού δικαίου, και του J.-A. van der Meer, υπό την ιδιότητά του ως συνδίκου πτωχεύσεως της Arilco Holland BV (στο εξής: Arilco Holland), ολλανδικής θυγατρικής της εταιρίας βελγικού δικαίου Arilco Opportune NV (στο εξής: Arilco Opportune), αντικείμενο της οποίας ήταν η εκτέλεση στις Κάτω Χώρες αποφάσεως βελγικού δικαστηρίου που επέβαλε υποχρέωση καταβολής ορισμένου χρηματικού ποσού.

Το νομικό πλαίσιο

3 Η δέκατη έκτη και η δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 44/2001 έχουν ως εξής:

«(16) Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης δικαιολογεί την αυτόματη αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος, χωρίς να απαιτείται καμία διαδικασία, εκτός σε περίπτωση αμφισβήτησης.

(17) Η προαναφερόμενη αμοιβαία εμπιστοσύνη απαιτεί αποτελεσματικότητα και ταχύτητα της διαδικασίας με την οποία κηρύσσεται εκτελεστή σε κράτος μέλος απόφαση που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος. Για τον σκοπό αυτό μια απόφαση θα πρέπει να κηρύσσεται εκτελεστή κατά τρόπο οιονεί αυτόματο, μετά από απλό τυπικό έλεγχο των υποβαλλομένων εγγράφων, χωρίς να έχει το δικαστήριο τη δυνατότητα να προβάλει αυτεπαγγέλτως έναν από τους λόγους μη εκτέλεσης που προβλέπονται από τον ανά χείρας κανονισμό.»

4 Στο κεφάλαιο ΙΙΙ του κανονισμού 44/2001, που περιλαμβάνει τα άρθρα 32 έως 56, προβλέπονται οι κανόνες σχετικά με την αναγνώριση και την εκτέλεση στα λοιπά κράτη μέλη των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος.

5 Το άρθρο 34 του ως άνω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1) αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως·

2) αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο εγκαίρως και κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να αμυνθεί, εκτός εάν ο εναγόμενος παρέλειψε να ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως ενώ μπορούσε να το πράξει·

3) αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνωρίσεως·

4) αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα μεταξύ των ιδίων διαδίκων και με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτο κράτος, εφόσον η προγενέστερη αυτή απόφαση συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώρισή της στο κράτος αναγνωρίσεως.»

6 Το άρθρο 35 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Απόφαση δεν αναγνωρίζεται, επίσης, αν έχουν παραβιασθεί οι διατάξεις των τμημάτων 3, 4 και 6 του κεφαλαίου ΙΙ, καθώς και στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 72.

2. Κατά τον έλεγχο των βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο, η αρχή ενώπιον της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεσμεύεται από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως έχει θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του.

3. Με την επιφύλαξη των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως. Οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 34, σημείο 1.»

7 Η διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας ρυθμίζεται από το τμήμα 2 του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού 44/2001, που περιλαμβάνει τα άρθρα 38 έως 52.

8 Το άρθρο 38, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Αποφάσεις που εκδόθηκαν και είναι εκτελεστές σε κράτος μέλος εκτελούνται σε άλλο κράτος μέλος, αφού κηρυχθούν εκεί εκτελεστές, με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.»

9 Το άρθρο 40, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Στην αίτηση επισυνάπτονται τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο 53.»

10 Το άρθρο 41 του ως άνω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Η απόφαση κηρύσσεται εκτελεστή ευθύς ως ολοκληρωθούν οι διατυπώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 53 χωρίς έλεγχο των λόγων μη εκτέλεσης, που αναφέρονται στα άρθρα 34 και 35. Ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δε δύναται στο στάδιο αυτό της διαδικασίας να καταθέσει προτάσεις.»

11 Το άρθρο 43 του κανονισμού 44/2001 προβλέπει τα εξής:

«1. Κατά της αποφάσεως που εκδίδεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ασκηθεί ένδικο μέσο και από τους δυο διαδίκους.

2. Το ένδικο μέσο ασκείται ενώπιον του δικαστηρίου που αναφέρεται στο παράρτημα ΙΙΙ.

3. Το ένδικο μέσο εκδικάζεται σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας.

4. Αν ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση ερημοδικήσει ενώπιον του δικαστηρίου που επιλαμβάνεται του ένδικου μέσου, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 26, παράγραφοι 2 έως 4, ακόμα και αν ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση δεν έχει την κατοικία του στο έδαφος κάποιου από τα κράτη μέλη.

5. Το ένδικο μέσο κατά της κήρυξης εκτελεστότητας ασκείται εντός μηνός από την επίδοση ή την κοινοποίησή της. Αν ο διάδικος κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από εκείνο στο οποίο κηρύχθηκε η εκτελεστότητα, η προθεσμία για την άσκηση του ενδίκου μέσου είναι δύο μήνες από την ημέρα που έγινε η επίδοση ή η κοινοποίηση προσωπικά ή στην κατοικία του. Η προθεσμία αυτή δεν παρεκτείνεται λόγω απόστασης.»

12 Το άρθρο 44 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Κατά της απόφασης επί ενδίκου μέσου μπορεί να ασκηθεί μόνο το ένδικο μέσο που αναφέρεται στο παράρτημα IV.»

13 Το άρθρο 45 του ως άνω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε το ένδικο μέσο δυνάμει των άρθρων 43 ή 44 δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35. Αποφασίζει αμελλητί.

2. Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

14 Το τμήμα 3 του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού 44/2001, που περιλαμβάνει τα άρθρα 53 έως 56, προβλέπει τις κοινές διατάξεις που ισχύουν για την αναγνώριση και για την κήρυξη της εκτελεστότητας.

15 Το άρθρο 53 του ως άνω κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Ο διάδικος που επικαλείται την αναγνώριση ή ζητεί την κήρυξη της εκτελεστότητας οφείλει να προσκομίσει αντίγραφο της αποφάσεως το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας.

2. Ο διάδικος που ζητεί την κήρυξη της εκτελεστότητας οφείλει επίσης να προσκομίσει τη βεβαίωση που προβλέπεται στο άρθρο 54, υπό την επιφύλαξη του άρθρου 55.»

16 Το άρθρο 54 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Το δικαστήριο ή η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εκδόσεως της αποφάσεως εκδίδει κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου διαδίκου βεβαίωση, σύμφωνα με το υπόδειγμα εντύπου που επισυνάπτεται στο παράρτημα V του παρόντος κανονισμού.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

17 Το 1990, η φινλανδική τράπεζα LSP δάνεισε στην Arilco Opportune ποσό ύψους 11 500 000 ευρώ. Η Arilco Opportune δάνεισε το ποσό αυτό στην ολλανδική θυγατρική της Arilco Holland. Αυτή μεταβίβασε εν συνεχεία τα ως άνω κεφάλαια σε διάφορες εταιρίες ολλανδικού δικαίου, μεταξύ δε αυτών και στην Prism Investments. Η τελευταία έλαβε το ποσό των 1 048 232,30 ευρώ.

18 Με απόφαση του tribunal de commerce de Bruxelles (Βέλγιο) της 14ης Ιανουαρίου 2002, η Arilco Opportune υποχρεώθηκε να εξοφλήσει στην LSP το ποσό που είχε δανειστεί το 1990. Η Arilco Opportune άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του cour d'appel de Bruxelles. Στο πλαίσιο της κατ' έφεση δίκης, η Arilco Holland άσκησε παρεμπίπτουσα αγωγή με την οποία ζητούσε μεταξύ άλλων να υποχρεωθεί η Prism Investments να της επιστρέψει το ποσό των 1 048 232,30 ευρώ. Με απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2006, το cour d'appel de Bruxelles δέχθηκε, μεταξύ άλλων, το αίτημα αυτό.

19 Με απόφαση του Rechtbank's-Hertogenbosch (Κάτω Χώρες) της 1ης Αυγούστου 2007, η Arilco Holland κηρύχθηκε σε πτώχευση και σύνδικός της ορίστηκε ο J. A. van der Meer.

20 Στις 3 Σεπτεμβρίου 2007, ο J. A. Van der Meer ζήτησε από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων του Rechtbank's -Hertogenbosch να κηρύξει εκτελεστή, βάσει του άρθρου 38 του κανονισμού 44/2001, την απόφαση του cour d'appel de Bruxelles της 5ης Δεκεμβρίου 2006, στο μέτρο που υποχρέωνε την Prism Investments να καταβάλει το ποσό των 1 048 232,30 ευρώ. Το αίτημα αυτό έγινε δεκτό με τη διάταξη της 20ής Σεπτεμβρίου 2007.

21 Η Prism Investments άσκησε ως εκ τούτου, ενώπιον του Rechtbank's-Hertogenbosch, ένδικο μέσο δυνάμει του άρθρου 43 του κανονισμού 44/2001, με το οποίο ζητούσε την εξαφάνιση της ως άνω διατάξεως περί κηρύξεως εκτελεστότητας. Μεταξύ άλλων υποστήριξε ότι η απόφαση του βελγικού δικαστηρίου είχε ήδη εκτελεσθεί στο Βέλγιο διά συμψηφισμού.

22 Με διάταξη της 22ας Ιουλίου 2008, το Rechtbank's-Hertogenbosch απέρριψε το ένδικο μέσο της Prism Investments, κρίνοντας ιδίως ότι, κατά τις διατάξεις του άρθρου 45 του κανονισμού 44/2001, η κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ανακληθεί μόνον εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35 του ως άνω κανονισμού. Επισήμανε ότι η εκπλήρωση των επίδικων υποχρεώσεων δεν συγκαταλέγεται στους λόγους αυτούς και επομένως λαμβάνεται υπόψη όχι στο πλαίσιο της διαδικασίας ασκήσεως του ενδίκου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας, αλλά μόνο στο μεταγενέστερο στάδιο της καθαυτό εκτελέσεως.

23 Η Prism Investments άσκησε αναίρεση κατά της διατάξεως αυτής ενώπιον του Hoge Raad der Nederlanden. Προς στήριξη της αναιρέσεώς της, υποστήριξε ότι η κήρυξη της εκτελεστότητας αντίκειτο προφανώς στη δημόσια τάξη κατά την έννοια του άρθρου 45 του κανονισμού 44/2001 σε συνδυασμό με το άρθρο 34, σημείο 1, αυτού, δεδομένου ότι η επίμαχη απόφαση είχε εξαντλήσει τα αποτελέσματά της λόγω της εκτελέσεώς της στο Βέλγιο και η εκτέλεση στις Κάτω Χώρες δεν ευσταθούσε νομικώς.

24 Στην απόφαση περί παραπομπής, το Hoge Raad der Nederlanden κρίνει τα επιχειρήματα αυτά ως αβάσιμα. Εκτιμά ότι ο αμυντικός ισχυρισμός ότι η απόφαση που εκδόθηκε σε κράτος μέλος έχει ήδη εκτελεσθεί δεν εμπίπτει στους λόγους μη εκτελέσεως που προβλέπονται στα άρθρα 34 και 35 του εν λόγω κανονισμού, και ειδικότερα στον λόγο που αντλείται από προσβολή της δημοσίας τάξεως.

25 Εντούτοις, το ως άνω δικαστήριο διερωτάται αν το άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε ένδικο μέσο του άρθρου 43 ή 44 του ως άνω κανονισμού δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας για λόγους άλλους από τους αναφερόμενους στα εν λόγω άρθρα 34 και 35. Ειδικότερα, διερωτάται αν ισχυρισμός που αντλείται από την εκτέλεση στο κράτος μέλος προελεύσεως της δικαστικής αποφάσεως μπορεί να προβληθεί όχι μόνο στο πλαίσιο διαφοράς αφορώσας την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, αλλά και στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας.

26 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, το Hoge Raad der Nederlanden αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Εμποδίζει το άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001 το δικαστήριο το οποίο εκδικάζει ένδικο μέσο του άρθρου 43 ή 44 του ως άνω κανονισμού να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη εκτελεστότητας για μη προβλεπόμενο από τα άρθρα 34 και 35 του ως άνω κανονισμού λόγο ο οποίος προβάλλεται κατά της εκτελέσεως της αποφάσεως που κηρύχθηκε εκτελεστή και ο οποίος ανέκυψε μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής, όπως παραδείγματος χάριν ο λόγος ότι η απόφαση έχει εκτελεστεί;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

27 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, όπως προκύπτει από τη δέκατη έκτη και τη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 44/2001, το προβλεπόμενο από τον ως άνω κανονισμό σύστημα αναγνωρίσεως και εκτελέσεως θεμελιώνεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η εμπιστοσύνη αυτή απαιτεί όχι μόνο να αναγνωρίζονται οι δικαστικές αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος αυτομάτως σε άλλο κράτος μέλος, αλλά και να είναι αποτελεσματική και ταχεία η διαδικασία με την οποία οι ως άνω αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεστές στο τελευταίο αυτό κράτος.

28 Η διαδικασία αυτή, κατά τη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, μπορεί να περιλαμβάνει μόνο τον απλό τυπικό έλεγχο των εγγράφων που απαιτούνται για την κήρυξη της εκτελεστότητας στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

29 Προς τούτο, κατά το άρθρο 53 του κανονισμού 44/2001, ο διάδικος που ζητεί την κήρυξη της εκτελεστότητας αποφάσεως οφείλει να προσκομίσει αντίγραφο αυτής, το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας, καθώς και βεβαίωση των αρχών του κράτους μέλους προελεύσεως. Δυνάμει του άρθρου 40, παράγραφος 3, του ως άνω κανονισμού, πρέπει να επισυνάψει τα έγγραφα αυτά στην αίτησή του.

30 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 41 του εν λόγω κανονισμού, οι αρχές του κράτους μέλους εκτελέσεως οφείλουν, κατά το πρώτο στάδιο της διαδικασίας, να ελέγξουν μόνο αν ολοκληρώθηκαν οι διατυπώσεις αυτές προκειμένου να κηρύξουν εκτελεστή την ως άνω απόφαση. Κατά συνέπεια, στη διαδικασία αυτή, δεν μπορούν να προβούν σε εξέταση των πραγματικών και νομικών στοιχείων της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση που ζητείται να εκτελεσθεί.

31 Η περιορισμένη φύση του ελέγχου αυτού δικαιολογείται από τον σκοπό της εν λόγω διαδικασίας που δεν είναι να κινηθεί νέα δίκη, αλλά να παρασχεθεί συναίνεση, βάσει αμοιβαίας εμπιστοσύνης στην απονομή της δικαιοσύνης στα κράτη μέλη, ώστε η απόφαση που εκδόθηκε από δικαστήριο κράτους μέλους άλλου από το κράτος μέλος εκτελέσεως να εκτελεσθεί στο τελευταίο αυτό κράτος μέσω της ενσωματώσεώς της στην έννομη τάξη αυτού του κράτους μέλους. Η διαδικασία αυτή επιτρέπει έτσι σε απόφαση που εκδίδεται σε κράτος μέλος άλλο από το κράτος μέλος εκτελέσεως να παραγάγει στο τελευταίο αυτό κράτος αποτελέσματα που προσιδιάζουν σε εκτελεστό εθνικό τίτλο.

32 Κατά το άρθρο 43 του κανονισμού 44/2001, η κήρυξη της εκτελεστότητας αποφάσεως που εκδίδεται σε κράτος μέλος άλλο από το κράτος μέλος εκτελέσεως υπόκειται σε προσβολή. Οι λόγοι που μπορούν να προβληθούν συναφώς απαριθμούνται ρητώς στα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού 44/2001, στα οποία παραπέμπει το άρθρο 45 του ίδιου κανονισμού.

33 Ο κατάλογος αυτός τα στοιχεία του οποίου πρέπει, κατά πάγια νομολογία, να ερμηνεύονται συσταλτικά (βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2009, C-420/07, Αποστολίδης, Συλλογή 2009, σ. I-3571, σκέψη 55) έχει εξαντλητικό χαρακτήρα.

34 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ο λόγος που επικαλέσθηκε η εκκαλούσα της κύριας δίκης για την ανάκληση της κηρύξεως της εκτελεστότητας και ο οποίος αφορούσε την εκτέλεση της αποφάσεως στο κράτος μέλος προελεύσεως, ήτοι στο Βέλγιο, δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των λόγων ως προς τους οποίους το δικαστήριο του κράτους μέλους εκτελέσεως, εν προκειμένω του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, μπορεί να ασκήσει τον έλεγχό του. Συναφώς, το γεγονός ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν προβλήθηκε ενώπιον του βελγικού δικαστηρίου δεν ασκεί επιρροή.

35 Άλλωστε, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 47 των προτάσεών της, το επιχείρημα που αντιτάσσει η εκκαλούσα της κύριας δίκης στην κήρυξη της εκτελεστότητας αντλείται από απόσβεση της επίδικης απαιτήσεως διά συμψηφισμού. Στις γραπτές παρατηρήσεις του όμως ο J. A. van der Meer, υπό την ιδιότητά του ως συνδίκου πτωχεύσεως της Arilco Holland, αμφισβητεί τον ως άνω συμψηφισμό κατά τρόπο εμπεριστατωμένο. Επομένως, δεν θα είναι ούτε απλή ούτε γρήγορη η απάντηση στο ερώτημα αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του εν λόγω συμψηφισμού, μπορεί δε να απαιτηθεί μια σημαντική διαδικασία διακρίβωσης των πραγματικών περιστατικών σχετικά με την απαίτηση με την οποία μπορεί να έγινε συμψηφισμός, οπότε η απάντηση αυτή δύσκολα θα συμβιβαζόταν με τους σκοπούς του κανονισμού 44/2001.

36 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου επισημαίνει ότι, εν πάση περιπτώσει, προκειμένου να διασφαλισθεί η εκπλήρωση των σκοπών της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, η επίμαχη απόφαση πρέπει να είναι εκτελεστή όχι μόνο κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως της αρχικής αποφάσεως, αλλά και κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο εκδόθηκε η απόφαση περί κηρύξεως της εκτελεστότητας στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Είναι αντίθετο προς τους σκοπούς του κανονισμού 44/2001 και προς το γράμμα του άρθρου 38 αυτού το να υποχρεωθεί το δικαστήριο του κράτους αυτού να διατηρήσει σε ισχύ την κήρυξη της εκτελεστότητας, ενώ η

οικεία απόφαση έχει εκτελεσθεί στο κράτος μέλος προελεύσεως και δεν χωρεί πλέον εκτέλεσή της εκεί.

37 Συναφώς, επισημαίνεται ότι καμία διάταξη του κανονισμού 44/2001 δεν επιτρέπει να απορριφθεί ή να ανακληθεί η κήρυξη της εκτελεστότητας αποφάσεως που έχει ήδη εκτελεσθεί, διότι τούτο δεν μπορεί να άρει τον εκτελεστό χαρακτήρα της αποφάσεως, ο οποίος αποτελεί ίδιον της δικαστικής αυτής πράξεως.

38 Αντιθέτως, η έλλειψη εκτελεστότητας της αποφάσεως στο κράτος μέλος προελεύσεως εμποδίζει την κήρυξη εκτελεστότητας στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η εκτελεστότητα της οικείας αποφάσεως στο κράτος μέλος προελεύσεως αποτελεί προαπαιτούμενο για την εκτέλεση της ως άνω αποφάσεως στο κράτος μέλος εκτελέσεως (βλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 1999, C-267/97, Coursier, Συλλογή 1999, σ. I-2543, σκέψη 23). Συναφώς, καίτοι η αναγνώριση πρέπει να έχει ως συνέπεια, καταρχήν, το να προσδίδει στις αποφάσεις το κύρος και την αποτελεσματικότητα των οποίων απολαύουν στο κράτος μέλος εκδόσεώς τους (βλ. απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988, 145/86, Hoffmann, Συλλογή 1988, σ. 645, σκέψεις 10 και 11), εντούτοις δεν υπάρχει λόγος να προσδίδονται σε δικαστικές αποφάσεις, κατά την εκτέλεσή τους, ιδιότητες που στερούνται στο κράτος μέλος προελεύσεως ή αποτελέσματα τα οποία δεν θα παρήγε ομοειδής απόφαση που θα εκδιδόταν απευθείας στο κράτος μέλος εκτελέσεως (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Αποστολίδης, σκέψη 66).

39 Εντούτοις, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 18 των προτάσεών της, η εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως ουδόλως αίρει την εκτελεστότητά της ούτε έχει ως συνέπεια να αποκτά, κατά την κήρυξη της εκτελεστότητάς της σε άλλο κράτος μέλος, έννομα αποτελέσματα που δεν θα είχε στο κράτος μέλος προελεύσεως. Η αναγνώριση των αποτελεσμάτων της αποφάσεως αυτής στο κράτος μέλος εκτελέσεως, που αποτελεί το αντικείμενο της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας, αφορά τα ίδια χαρακτηριστικά της οικείας αποφάσεως, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που αφορούν την εκτέλεση των απορρεουσών εξ αυτής υποχρεώσεων.

40 Ένας τέτοιος λόγος μπορεί, αντιθέτως, να υποβληθεί στον έλεγχο του δικαστηρίου της εκτελέσεως του κράτους μέλους εκτελέσεως. Ειδικότερα, κατά πάγια νομολογία, από τη στιγμή που η απόφαση αυτή ενσωματώνεται στην έννομη τάξη του κράτους μέλους εκτελέσεως, οι εθνικοί κανόνες του τελευταίου αυτού κράτους σχετικά με την εκτέλεση εφαρμόζονται με τον ίδιο τρόπο που ισχύουν για τις αποφάσεις που εκδίδονται από τα εθνικά δικαστήρια (βλ. αποφάσεις της 2ας Ιουλίου 1985, 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank, Συλλογή 1985, σ. 1981, σκέψη 18, της 3ης Οκτωβρίου 1985, 119/84, Capelloni και Aquilini, Συλλογή 1985, σ. 3147, σκέψη 16, καθώς και προπαρατεθείσα απόφαση Hoffmann, σκέψη 27).

41 Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, για λόγους οικονομίας της δίκης, πρέπει να θεωρηθεί ότι η συγκέντρωση, στο στάδιο της διαδικασίας του ενδίκου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας, των αμυντικών ισχυρισμών που αντλούνται από την εκτέλεση της οικείας αποφάσεως παρέχει τη δυνατότητα να αποφευχθεί το πρόσθετο στάδιο της διαδικασίας εκτελέσεως στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Διαφορετικά, η απόφαση αυτή θα κηρυσσόταν μεν εκτελεστή κατόπιν τυπικού ελέγχου, αλλά η αναγκαστική εκτέλεσή της θα έπρεπε εν συνεχεία να διακοπεί. Η συγκέντρωση αυτή των αμυντικών ισχυρισμών αποκλειστικά στο στάδιο της ασκήσεως ενδίκου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας θα αύξανε την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας αυτής και δεν θα περιέφερε τον οφειλέτη στην κατάσταση να κηρύσσεται εκτελεστή μια απόφαση που τον υποχρεώνει σε εξόφληση της οφειλής του ενώ δεν είναι δυνατή η εκτέλεσή της.

42 Εντούτοις, όπως υπογραμμίσθηκε στις σκέψεις 27 έως 30 της παρούσας αποφάσεως, κατά το μέτρο που η διαδικασία κηρύξεως της εκτελεστότητας συνίσταται στον τυπικό έλεγχο των εγγράφων που προσκομίζονται από τον αιτούντα, ισχυρισμός ο οποίος θα προβαλλόταν προς στήριξη ενδίκου μέσου κατά την έννοια του άρθρου 43 ή 44 του κανονισμού 44/2001, όπως αυτός που αντλείται από εκτέλεση της οικείας αποφάσεως στο κράτος μέλος προελεύσεως, θα αλλοίωνε τα χαρακτηριστικά της διαδικασίας αυτής και θα παρέτεινε τη διάρκειά της, σε αντίθεση με τον σκοπό της αποτελεσματικότητας και της ταχύτητας που διατυπώνεται στη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη του ως άνω κανονισμού.

43 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 45 του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε ένδικο μέσο του άρθρου 43 ή 44 του ως άνω

κανονισμού να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας αποφάσεως για λόγο άλλο από τους αναφερόμενους στα άρθρα 34 και 35 αυτού, όπως η εκτέλεση της ως άνω αποφάσεως στο κράτος μέλος προελεύσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

44 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 45 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε ένδικο μέσο του άρθρου 43 ή 44 του ως άνω κανονισμού να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας αποφάσεως για λόγο άλλο από τους αναφερόμενους στα άρθρα 34 και 35 αυτού, όπως η εκτέλεση της ως άνω αποφάσεως στο κράτος μέλος προελεύσεως.

(υπογραφές)